

Altres cops torna a ploure. M'agraden aquests dies en els que a fora plou i joestic al sofà, tapada amb la meva manta de textura tan suau i m'acompanyen les poesies de grans poetes com Salvador Espriu o Miquel Martí i Pol. Grans poetes amb grans poesies que un dia de pluja com el d'avui em fan sentir més acompanyada, menys sola. Fa estona que tinc l'ordinador davant meu, obert en una pàgina en blanc que no he sigut capaç d'omplir en tres hores. Aquesta falta d'inspiració ja és desesperant. Fa masses anys que em ronda aquesta maleïda novel·la pel cap, i no puc ni tan sols començar-la. El cap m'explotarà de tanta tensió i nervis acumulats, així que decideixo posar la ràdio, sempre em tranquil·litza. Aquell locutor mallorquí no para de parlar de l'any 2026, i intenta posar-nos en situació fent-nos imaginar en un dia concret, el 26/05/2026, "*Imagina't en el dia 26/05/2026*", i les seves paraules comencen a envair-me tot el cervell, i la pluja cau amb més força, i les meves parpelles, les meves parpelles decideixen rendir-se davant de la força de gravetat...

No he pogut dormir en tota la nit. Estic absorbida per un cúmul de sentiments que han decidit fer-se amos del meu cos, i no puc deixar de pensar en el dia que m'espera, i en tot el que he passat per arribar fins aquí. Des de petita sabia que arribaria aquest moment, perquè és de l'únic del que he estat sempre segura. Publicaven la meva primera novel·la, una novel·la que m'havia donat molts mals de cap, però per fi algú l'havia llegit i estava disposat a apostar per ella, a creure en mi. Per no haver dormit, no tinc gens de son, crec que els nervis s'estan comportant com la cafeïna d'aquell cafè més pur. El dia és perfecte, fa sol i el cel és totalment clar. És el dia que desitjava tenir, i espero que aquest sol duri tot el dia, ja que em sembla que la firma de llibres es fa a l'exterior. Ja estic preparada, i encara falten dues hores perquè tota la colla d'editors em passin a buscar. Busco alguna cosa per llegir, ara mateix la literatura és l'única cosa que em pot calmar. Sempre ha estat així. L'estanteria és plena de llibres, i puc dir que me'ls he llegit tots, i alguns fins i tot més d'una vegada. Necessitava una mica de poesia d'Espriu, les paraules d'aquell poeta sempre eren encertades. Estic tan feliç, crec que puc dir que aquest dia és el millor de la meua vida, el millor.

La manta no m'arribava als peus, i els tenia gelats. Em vaig despertar amb un somriure, i vaig mirar la pàgina de l'ordinador, seguia en blanc, és clar. El cel semblava seguir enfadat, perquè ara també acompanyaven la pluja tot de llamps i trons que feien tremolar tot el pis. El rellotge només marcava les quatre, encara em quedaven unes quantes hores per dormir abans d'anar a treballar. Quines ganes tenia de que arribés el dia en que em pogués dedicar a escriure, quines ganes. Vaig seguir mirant aquella pàgina en blanc, i altre cop, les parpelles van perdre davant la sempre victoriosa gravetat.io